

זוהר חלק א' פרשת נח דף עג עמוד

נח רצה לטהר את העולם ונכשל

רבי שמעון אמר, מה שלמדנו שבני אהרן שטווי יין היו, וכי מי נתן להם יין במקום ההוא לשותות, האם תעלה על דעתך שהיו חצופים שנשתכרו מיין, לא כן, אלא סוד של חכמה יש כאן, שכתוב: **"וַיִּשְׁתּוּ מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכְּרוּ וַיִּתְגַּל בְּתוֹךְ אֹהֳלָה"** (בראשית ט, כא), אהלה כתוב בה"א, שכאשר בקש נח לבדוק ולחקור בחטא ההוא שבדק אדם הראשון, לא להתדבק בו, אלא להבין ולתקן העולם ולא היה יכול, סחט ענבים לבדוק בכרם ההוא^[א], כיון שהגיע לזה, אז **"וַיִּשְׁכְּרוּ וַיִּתְגַּל בְּתוֹךְ אֹהֳלָה"** של כרם ההוא, ולא היה לו כח לעמד, ולפיכך **"וַיִּתְגַּל"**, שהיה מגלה פרצו של העולם שהיה סתום, ועל זה כתוב: **"וְאֵל תִּקְרַב אֶל פֶּתַח בַּיְתָה"** (משלי ה, ח).

בני אהרן רצו להכניס לקדושה את הצד האחר ולא עלתה בידם

כדמיון זה הענין שבני אהרן שטווי יין היו, ודאי מן אותו היין נשתכרו, זה שכתוב: **"וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אֵשׁ זָרָה"**, כתוב כאן אש זרה, וכתוב שם: **"לְשִׁמְרָךְ מֵאִשֶּׁה זָרָה"** (משלי ז, ה), והכל ענין אחד.

זוהר חלק ג' פרשת שמיני דף מ"א עמוד א'

אהרן עומד להבדיל בין הטמא ובין הטהור

"וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֹהֲרֹן לֵאמֹר אֲלֵהֶם וְגו' זֹאת הַחֲטִיָּה אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ", מפני מה נשתנה כאן שכתוב אהרן, אלא לפי שהוא היה קיים תמיד להבדיל בין הטמא ובין הטהור, שכתוב: **"לְהַבְדִּיל בֵּין הַטְּמֵא וּבֵין הַטָּהוֹר"**.

הרוצה לזכות לחיים מעולם הבינה ינצור לשונו

רבי אבא פתח ואמר, **"מִי הָאִישׁ הַחֹפֵץ חַיִּים וְגו'"** (תהלים לד, יג), **"נִצֹר לְשׁוֹנְךָ מֵרַע וְגו'"** (שם פסוק יד), **"סוֹר מֵרַע וְגו'"** (שם פסוק טו), וכתוב: **"שִׁמְר פִּי וּלְשׁוֹנִי שִׁמְר מִצְרוֹת נִפְשׁוֹ"** (משלי כא, כג), מי האיש החפץ חיים, איזה חיים^[ב], אלא זה החיים שנקרא עולם הבא, ושם שורה החיים, ועל כן למדנו, עץ חיים היא, פירוש שהיא עץ מאותן החיים, עץ הנטוע באותן החיים, ועל כן **"מִי הָאִישׁ הַחֹפֵץ חַיִּים"** כתוב.

זיו הזוהר

לא. הענין, שבקשו לדעת ולהבין, כמה גדול כח הסטרא אחרא, וירדו ונלאו לעלות. לב. קשיא ליה,

הרוצה להדבק בימים העליונים ישמור פיו ולשונו

"אֱהָב יָמִים לְרֵאוֹת טוֹב", איזה ימים^[לג], אלא זה הוא שם המלך הקדוש, המחובר באותן ימים העליונים, שנקראים ימי השמים על הארץ, ימי השמים בודאי, על הארץ בודאי^[לד], מי שמבקש חיים שלמעלה, שיהיה לו חלק בהם, ומי שמבקש ימים העליונים, להתדבק בהם, ולאהוב אותם, ישמור פיו מכל רע, ישמר פיו ולשונו, ישמר פיו ממאכלות וממשקאות, המטמאים לנפש, ומרחקים לאדם מאותן חיים, ומאותן ימים, וישמור לשונו מדבורים רעים, שלא יטמא בהם, ויתרחק מהם, ולא יהיה לו חלק בהם.

ישמור פיו ולשונו שלא יפגום בפה ולשון העליונים

בוא וראה, פה ולשון, כך נקרא מקום עליון^[לה], ולפיכך אל יפגום אדם פיו ולשונו, וכל שכן לטמא לנפשו ולגופו^[לו], לפי שעל ידי זה הוא נטמא בעולם אחר, וזה נתבאר.

כשבני ישראל אינם אוכלים מאכלות אסורות הם דבקים במלכות

"זאת החֵיָה אֲשֶׁר תֹאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה וגו'", מקרא זה אין תחלתו סופו ואין סופו תחלתו, בתחלה **"זאת החֵיָה"**, ואחר כך **"מִכָּל הַבְּהֵמָה"**, אלא אמר הקדוש ברוך הוא, בכל זמן שישראל משמרים נפשיתם ועצמותם, שלא לטמא אותם, ודאי **"זאת החֵיָה אֲשֶׁר תֹאכְלוּ"**^[לז] יהיו נמצאים בקדושה העליונה, להתדבק בשמי, בבירור מין בהמה ההוא שביררתי לכם לאכול, אל תטמאו בהם, ותהיו דבקים בשמי.

אם אוכלים מאכלות אסורות מתדבקים במקום טמא

וכל זמן שאין הם משמרים נפשיתם ועצמותם מן מאכלות ומשתאות אסורות, יודבקו במקום אחר הטמא, להטמא בהם, ולפיכך כתוב: "זאת החֵיָה אֲשֶׁר תֹאכְלוּ".

"מִכָּל", מכל ודאי, שהוא סוד השם הקדוש, להתדבק בו.

"הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ"^[לח], לפי שזה המאכל של הבהמה ההיא נמצא טהור, ולא יטמא לכם, והיה לכם חלק בשמי, להתדבק בי.

זאת שהיא המלכות קיימת להיפרע

ועוד "זאת החֵיָה אֲשֶׁר תֹאכְלוּ", בפרעה כתוב: **"בְּזֹאת תִּדְעַ כִּי אֲנִי ה'"** (שמות י, יז), הרי זאת לנגדך, להפרע ממך^[לט], אף כאן, **"זאת החֵיָה אֲשֶׁר תֹאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה"**, הרי זאת לנגדכם, להפרע מכם, אם תטמאו נפשיתכם, מה הטעם, לפי שנפשיתכם ממנה נתהוו,

זו הזוהר

הקדושה שנקראת **זאת**, ונקראת **חיה**, כידוע סוד המאמר, חיה אחת יש ברקיע וכו', על ידי שתהיו נשמרים מלאכול הטמאים לכם. **לח**. פירוש, שעל ידי מאכל כשר, יש בכח לגרום יחוד יסוד ומלכות, הוי"ה אדני, כידוע שמאכל בגימטריא הוי"ה אדני, ותיבת **כל** רמוז על יסוד, ותיבת **בהמה** שבגימטריא **בן** רומז על מלכות, שמקנן בה השם הוי"ה במילוי ההי"ן, ועל הארץ פירוש, שהשם **בן** הוא על הארץ, היינו מלכות שנקראת ארץ. **לט**. כי המלכות

דהיה לו לומר, מי האיש החפץ לחיות. **לג**. קשיא ליה, דהיה די לומר, ואוהב לראות טוב. **לד**. ימי השמים, אלה הספירות, שהן בבחינת זכר, המשפיעים על הארץ, היינו מלכות, שנקראת ארץ. **לה**. פה ולשון, מרמזים על מלכות ויסוד. **לו**. פירוש, במה שנתפטם ממאכלות אסורות, וכך פירוש הפסוק, **"נִצַּר לְשׁוֹנְךָ מֵרֵעַ"**, היינו מלאכול דבר האסור, **"וּשְׁפִתֶיךָ מִדְּבַר מְרֻמָּה"**, היינו דיבור האסור. **לז**. פירוש, שתזכו להיות דבוק בהשכינה

ואם אתם תטמאו לזה שהוא שלה, הרי זאת לנגדכם, אם לטוב היא קיימת אצלכם, אם לרע היא קיימת אצלכם.

הבהמות האחוזות בצד הקדושה מותר לכם לאכול

אמר רבי אלעזר, "זאת החיה אשר תאכלו מפל הבהמה",^[מ] מכל אותן הנאחזים בצד הקדושה, מותר להם לאכול, וכל אותן שאין באים מצד הקדושה, אסור להם לאכול, לפי שיש בהמות הבאות מצד הקדושה, ויש הבאות מצד אחר הטמא^[מא], והסימן שלהם, שכתוב: "כל מפֹרֶסֶת פֹרְסָה", ולמדנו הסימנים של כולם, וכולם נרשמו בהכתוב,

זו הזוהר

שהוא טועה וחושב עצמו שהוא גם כן בורא, וכל יכול, ולכך נקרא מלך זקן וכסיל, אבל האמת שכל כחו וממשלתו, נשפע לו בהסתר מן הקדושה, בבחינת אחוריים, ובעבור זה נקרא בלשון הקבלה, בשם סטרא אחרא, מלשון אחוריים, וכל בעלי חיים הטמאים, שורשם בהסטרא אחרא, ומשם בא להם כח חיותם, ועל ידי זה שישראל אוכל את בשרם הטמא, נטמא נפשו וגופו. ועוד תדע, שבזמן הזה נתגלה מסתרי הטבע, שנמצאים בעולם יצורים קטנים מאד, הנקראים "באצילען" או "מוקרבים" שאי אפשר לראותם בעין פשוטה, רק על ידי כלי ראות גדול, והם מחוללי כל מיני מחלות, ומטמאים האויר, וגם הדם שבגוף האדם, כי לכל מחלה ומחלה יש מין מוקרבים מיוחד, הפולטים ארס חזק מאד לתוך הדם שבגוף האדם, עד שמביאים עליו המחלה, והם מתרבים מעצמם מאד, וביותר מתרבים על מקום אי נקי, ובלשון התורה הרי זה ענין טומאה, וזה דבר המובן שחכם משתלשל מצד הסטרא אחרא, כמו כח כל המזיקים והשדים, ועתה מצאו חכמי הטבע, על ידי כלי ראות הגדול, בכמה מיני בעלי חיים טמאים, ובתוכם בשר החזיר והכלב, אלו מוקרבים הארסיים, מחוללי מחלות מות, והנה מעתה מובן, שהבעלי חיים טמאים שאסרם התורה הוא, או לבעבור שהם פוגמים ומטמאים הנפש, שעל ידיאכילתן נולדין באדם מדות רעות, להיות בעל תאוה, או אכזריות, ועוד כדומה, או לבעבור הסכנה שמפילים את גוף האדם במחלות מסוכנות, ולבלתי ספק שברבות הימים, יתגלה לחכמי הטבע עוד ענינים נסתרים, ויבינו טעמים נסתרים שבהרבה מצות לא תעשה, שהן ככתוב: "דְרִכֶּיהָ דְרִכֵּי נֶעֱם וְכָל נְחִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם"^(משלי ג, יז).

נקראת "חֵרֵב נִקְמַת נִקְם בְּרִית". מ. כונת רבי אלעזר, גם כן כנזכר לעיל, כי "מִכָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ" מרמז על אותן הבעלי חיים, אשר שפע החיות שלהם בא מן יחוד יסוד ומלכות, קודשא בריך הוא ושכינתיה, הוי"ה אדני, כנרמז בתיבת מאכל. מא. ראיתי להאריך כאן קצת, אבל יעלה על הדעת להבין הדברים כפשטן, שבעלי חיים הטמאים, באים ונבראים מצד הסטרא אחרא שהיא ממשלה בפני עצמה, ממשלת אלהית שאינה תלויה בהקדושה, כלהג הכסילים, שמביאים ראה מכאן, שדעת הזוהר הוא, שיש פועל טוב לבד, ופועל רע לבד, ותולים עצמם בדברי הזוהר לקמן, דאית בעירין דאתיין מסטרא דא, ואית דאתיין מסטרא אחרא מסאבא. אבל דע, שחס ושלום לחשוב כן, כי השטן וכל חיילותיו, בראם הבורא האחד יתברך שמו, להיות פועלים הדינים והעונשים בזה העולם, וזה דבר מוכרח להנהגת העולם, שלא יהיה העולם הפקר, כנזכר בזוהר פרשת אמור דראש השנה ברעיא מהימנא על הפסוק "וְהָאֱלֹהִים עֲשֵׂה שְׂרָאוֹ מִלְּפָנָיו"^(קהלת ג, יד), מאי עשה, עשה להאי מקטרגא, ואתקין ליה קמיה, למהוי סייפא שננא על כל עלמא, בגין דידחלון קמי קודשא בריך הוא כלהו, והבורא יתברך שמו, הסתיר והרחיק קדושתו ואורו ממנו, ככתוב: "לא יגִרֶה רֵעַ"^(תהלים ה, ה), וכמו למשל במלכותא דארעא, המלך מובחר העם, שאין בלבו הטוב והטהור, כל תכונה רעה, כל יוכל לראות ולדבר פנים בפנים אל התליין ההורג נפשות, הגם שהורגם על פי דינא דמלכותא, וכדמיון זה במלכותא דרקיע, ברא הבורא יתברך שמו להמלך זקן וכסיל, שבט אפו, שממנו השתלשלות כל מיני המזיקים שבעולם, נתן לו כח גדול להרע, והרחיק והסתיר אור הקדושה ממנו, עד

ולפיכך כל מי שאוכל מאותן הבאות מצד הטומאה, נטמא בהם ומטמא את נפשו, הבאה מצד הטהור.

כמו שיש צד הקדושה יש גם כן צד הטומאה

רבי שמעון אמר, כלל של הכל, כמו שיש עשרה כתרים של האמונה למעלה, כך יש עשרה כתרי כשפים של טומאה למטה, וכל הנבראים הנמצאים בארץ, יש מהם הנאחזים בצד הקדושה, ויש מהם הנאחזים בצד הטומאה.

צד הטומאה אינו שורה בתוך העזים אלא מתראה נגדם

ואם תשאל, הלא עז שורה רוח טומאה בו, לא כן, שאם רוח טומאה שורה בו, היה אסור לנו לאכלו, אלא שעוברים בתוכם ומתגלים לנגדם, ואין שורים לדור בהם, שכאשר רוצים לשרות בהם, רוח אחר עובר עליהם, ונפרדים מגופם, ואין יכולים לשלוט בגופם, ועל כן מותר לנו לאכלו.

רוח אחד מסימני הטהרה שבהם עובר ואז נפרדים מהם

בוא וראה, כשבאים רוחות הטומאה לשלוט בהם, עובר שם רוח אחר, זוקפים עיניהם, ורואים הסימנים שלהם ונפרדים מהם, אבל מתגלים לנגדם, ולא נאסרו לנו לאכול.

בכל בעלי החיים מותר לנו לאכול אותם הבאים מצד הקדושה

ובין בבהמות בין בחיות בין בעופות בין בדגי הים, בכלם יש לראות בחינת ימין או שמאל, וכל מי שבא מצד בחינת הימין, מותר לנו לאכול, לפי שמדרגת כולם טמאה היא, ורוח טמא שורה בהם ודר, ועל כן רוח הקדוש של ישראל אל יתערב בהם ואל יטמא בהם, כדי שיהיו נמצאים קדושים, וניכרים למעלה ולמטה.

אשריכם ישראל

אשרי חלקם של ישראל שהמלך הקדוש בחר בהם, ורוצה לטהר אותם ולקדש אותם על הכל, לפי שנאחזים בו.